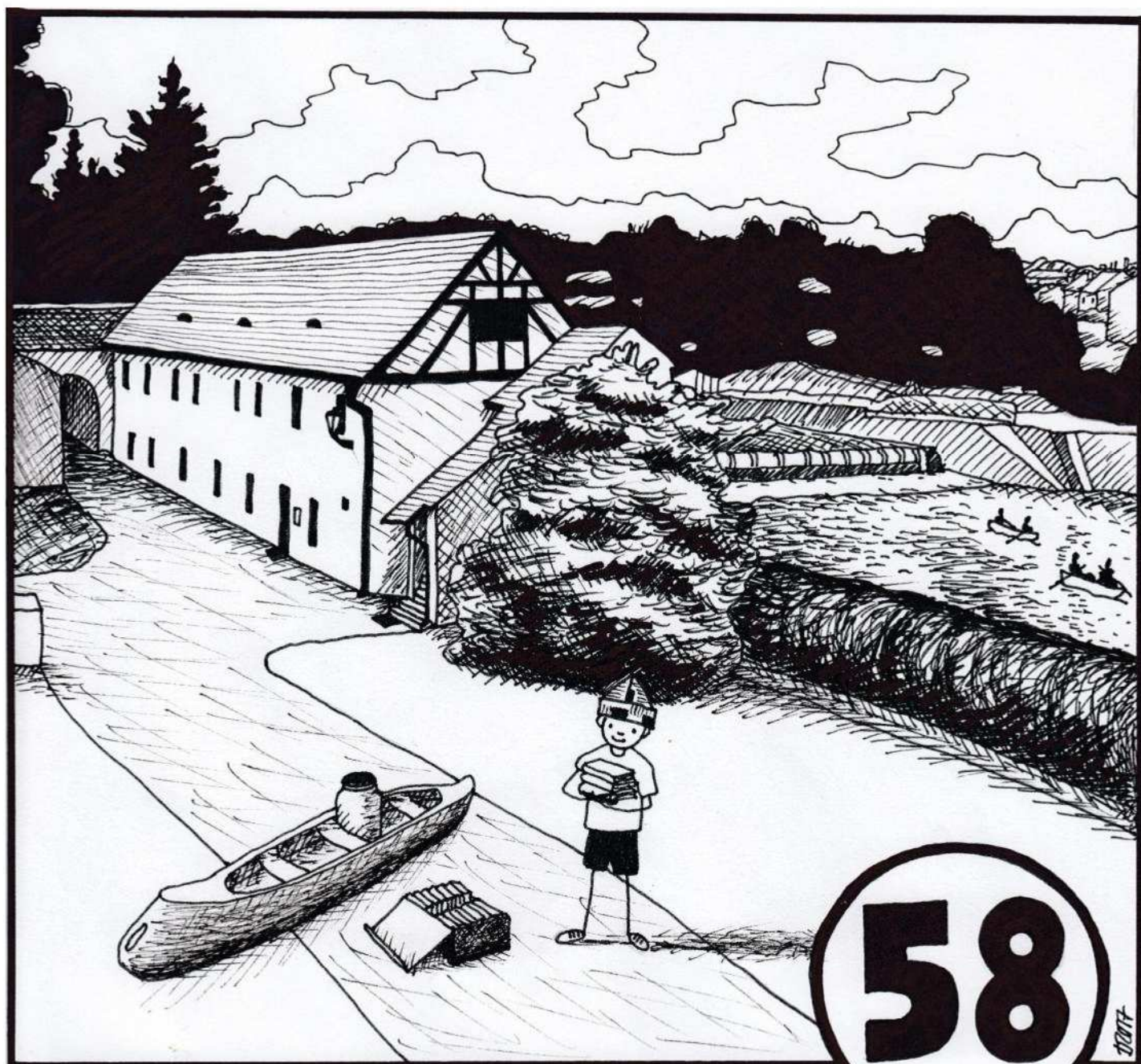

ŠMIDINGEROVA KNIHOVNA STRAKONICE
ODDĚLENÍ PRO DĚTI

KAMARÁD

ČASOPIS PRO DĚTI I JEJICH RODIČE

58

ČERVENEC 2017

Závist

S Hromádkou je k vydržení,
jenom pokud nezjistí,
že máš něco, co on nemá,
to pak šílí závistí.

Ať přijde řeč na cokoli,
on musí mít všeho víc.
Teď závidí Matulovi
i to, že má zápal plic.

Matula mu totiž řekl,
jaké je to veselé,
když i v únorových mrazech
je ti teplo po těle.

Hromádka si ihned uhnal
ještě těžší zápal plic,
žhne, že se z něj jenom kouří-
závist však nespálí nic...

Miloš Kratochvíl – Pes nám spadla

1. Čím ti někdo udělal opravdu velikou radost?

Nemusí to být jenom dárek, ale i nějakým činem nebo pomocí.

Napiš svůj příběh.

Když jsem byla nemocná a přišla mě navštívit kamarádka. Přinesla mi ovoce a džus, a když mi nebylo dobře, potěšila

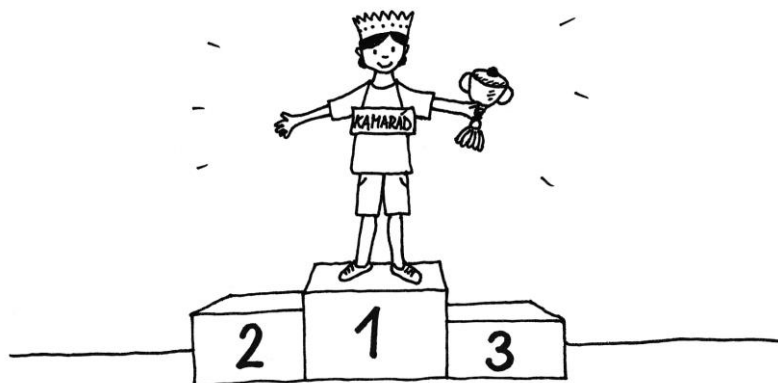

Eliška, 16 let

Můj kamarád udělal, co ještě vůbec nikdo ze třídy. Pomohl mi, když jsem neměla žádného kamaráda, tak se se mnou kamarádil.

Veronika, 11 let

2017

Radost mi udělali rodiče, protože mi dovolili jet na víkend k babičce, kam jezdím moc ráda.

Elenka, 10 let

Můj kamarád mě jednou utěšoval, když jsem dostala špatnou známku. Všichni mě nenávidí, jenom on mě má rád a já jeho též.

Zuzana, 11 let

Mně udělali největší radost tím, že mi koupili snowboard.

Michaela, 10 let

Mám kamarádky, které mi dělají radost nebo s něčím pomohou, ale nejvíce se mi líbí, když ti cizí lidé, které jsi nikdy předtím neviděl, nabízejí pomoc...

Anežka, 13 let

Moje kamarádka si dala velmi záležet na přípravě jídla. Ohromilo mě, jaké úsilí do toho investovala.

Pavla, 17 let

Kamarádka mi pomohla najít vhodnou knihu pro moji osobu, a jsem jí za to strašně moc vděčná a mám z toho velikou radost.

Rodiče mi udělali radost tím, že pojedeme do aquaparku.

Mí rodiče nám udělali nový pokojík.

Niky, 13 let

K Vánocům jsem dostala „pilulky štěstí“ (lentilky ve skleničce od okurek), kde bylo napsáno „1x denně“.

Byla jsem ráda a snědla jsem to skoro hned, takže jsme si z toho dělali srandu...

Kateřina, 12 let

Eliška, 14 let

Jednou, když jsem se v Itálii v Benátkách ztratila, tak mi jedna paní velice pomohla. Její pomoc byla sice malá, ale zároveň obrovská. Pomohla mi tím, že tam se mnou počkala, než se mí rodiče vrátí. Moji rodiče se pro mě vrátili, jenže mezitím paní někam odběhla. Nevím kam, protože mluvila italsky, já jsem s nimi odešla a ani jsem té paní nepoděkovala. A to mě velice mrzí. Proto jí posílám velké díky.

Má největší radost byla ta, když mi táta oznámil, že s ním mám jet do Ameriky lodí. Byla to ta největší radost.

Natálie, 14 let

Tím, že mě mamka vzala na koncert.

A., 12 let

Veronika, 15 let

Mně radost udělala moje mamka, když mi oznámila, že budu mít bratra. Bylo mi asi 7 let. Byla to má největší radost. Jsem ráda, že mám mladšího sourozence, kterému mohu poradit věci, se kterými si neví rady. Mám více zkušeností a ráda je předávám lidem. Můj bráška je velice šikovný. Bez něj si ten život už ani nedokážu představit. Díky, mami.

2) Čím jsi ty udělal někomu radost? A třeba jsi ani nečekal, až ti poděkuje a jen tvůj dobrý pocit byl tvojí odměnou. Napiš nám o tom.

Po dlouhém dni jsem připravila nejlepší kamarádce vydatnou večeři. Úsměv na její tváři byl pro mě nejlepší odměnou.

Eliška, 16 let

Když se moje nejlepší kamarádka poštípala a už se s ní nekamarádila jedna její kamarádka, tak jsem ji podržela a nabídla jsem jí kamarádství se mnou.

Anna, 14 let

Radost jsem udělala kamarádce, dala jsem jí bužírky na pletení. Teď si je vzájemně měníme a máme společný zájem.

Elenka, 10 let

Moje kamarádka dostala ode mě k narozeninám pennyboard, to je menší skateboard, a ona to ani nečekala.

Zuzana, 11 let

Jednou, když jsme psali test na vlastivědu, tak jsme si řekly se svou kamarádkou, že budeme opisovat, protože jsme to neuměly. A když se paní učitelka ptala, jakou máme známku, tak jsem se obětovala a řekla jsem, že mám horší známku, aby to nevypadalo, jako že opisujeme.

Markéta, 14 let

Jedním tričkem, které jsem dala dvěma kámoškám. Je na něm napsáno „sisters“ a máme to naše parta kámošek... Myslím si, že je to potěšilo, protože si ho taky chtěly koupit... Ale nezbyl jim čas a celkem je to mrzelo...

Kateřina, 12 let

Jednou jsem dala dohromady mé spolužačky, když se rozhádaly. Kvůli jinému názoru. Já jim vysvětlila, že každý má svůj názor. Poté si promluvily a vše bylo dobré. A to mi udělalo velikou radost.

Eliška, 14 let

Niki, 13 let

Udělala jsem radost kamarádce, že ji pořád rozveseluji.
Rodičům jsem udělala radost, že jsem dostala jedničku z angličtiny a fyziky.

Když měl spolužák zdravotní problémy,
pomohla jsem mu.

Pavla, 17 let

Anežka, 13 let

No, nevím, jestli někomu pomáhám tak
moc, že by byl vděčný a nikdy nezapomněl
na můj čin, ale když dáš někomu dárek,
krmíš cizí kočky, sbíráš šneky ze silnice,
aby je nikdo nerozšlápl, dáváš lidem bez
domova drobné, půjčíš někomu nějakou
věc nebo ho necháš zavolat ze svého
mobilu, i z toho mám dobrý pocit, i když
jim to moc nepomůže.

JA' VÍM, MOC TI TO
NEPOMŮŽE, ALE MÁM
Z TOHO DOBRÝ POCIT...

J2017

Že jsem mamce udělala
snídani.

A., 12 let

Neskutečnou a velkou radost jsem udělala svým rodičům. Nedávno jsem začala v alkoholu a v drogách a zkazila si svoji budoucnost. Rodičům se zdálo, že už na nic nemám. Najednou jsem poznala novou kamarádku, kterou mám nehorázně ráda a která mě také ze všeho dostala. Jsem jí za to nehorázně vděčná. Rodiče tomu nemohli doslova uvěřit, jak jsem se změnila. Změnila jsem se v normální, chytrou holku.

Natálie, 14 let

Radost jsem udělala hlavně rodičům. Začala jsem se hodně učit a moje výsledky jsou bombastické. Jsem ráda, že jsou na mne rodiče pyšní a mohou se tím chlubit. Kromě dobrých výsledků ve škole mám také úspěch v kreslení. Velice mě baví malovat, a proto se zúčastňuji každé malířské soutěže ve škole i mimo školu. Jsem ráda, že si život dokážu udělat podle svého. Takže se dá říct, že největší radost si dělám sobě.

Veronika, 15 let

3) Závidíš něco svým kamarádům, či jiným lidem? Zamysli se nad tím a napiš.

Asi vytrvalost. Ať už ve škole, tak i v jiných aktivitách. Jakmile mě něco stoprocentně nebaví, nevydržím u toho.

Eliška, 16 let

Tak napůl závidím něco jedné své kamarádce. Ona je totiž hrozně zajímavá a všem klukům se líbí a navíc je moc, moc hezká.

Veronika, 11 let

Nezávidím, jsem ráda, že mám, co mám.

Elenka, 10 let

Závidím, že moje kamarádka má kluka, a já ne. Je mi to líto a jsem na ni našťvaná, že má mého kamaráda.

Zuzana, 11 let

Závidím jedné své kamarádce, protože je strašně oblíbená.

Michaela, 10 let

No, je to celkem těžké, ale někdy asi jejich kamarády (výjimečně), ale jinak jsem spokojená a jsem ráda, že je mám... Já bych jim to řekla, kdybych záviděla...

Kateřina, 12 let

Asi ano... ale mám rodinu, kamarády, domácí mazlíčky... Takže nic víc nepotřebuji. Ano, občas někteří lidé mají více peněz než já, lepší oblečení nebo jsou chytřejší a mají jiné známky, ale někteří lidé mají rakovinu, nemají nohy nebo jsou slepí, takže jsem obvykle ráda, co mám...

Anežka, 13 let

Nadanost na učení jazyků.

Pavla, 17 let

Já vím, že závidět by se nemělo. A že závist je hrozná věc. Ale já bohužel závidím a závidím těm lidem, kteří mají svůj baráček na vesnici a velikánskou zahradu s bazénem a stromy.

Eliška, 14 let

Závidím lidem, kteří mají rodinný dům, bazén, trampolínu, obrovskou zahradu.
Závidím lidem, kteří mají vlastní pokojík.

Niky, 13 let

Když nad tím tak přemýšlím, tak jediná závist je ta, že ostatní jsou lepší než já. Úplně ve všem. Mají výborný prospěch ve škole, oblékají se lépe, se všemi dobře vycházejí a žijí spokojený život. Neříkám, že je každý dokonalý, ale ne každý člověk si někdy přizná, že něco někomu závidí.

Natálie, 14 let

Svým kamarádům občas něco závidím.
Jsou to hmotné věci. Ale asi to pro mne
není tak důležité.

Veronika, 15 let

4) A máš pocit, že někdo závidí tobě? Je to možné?

Maximálně mou dobrou náladu...

Eliška, 16 let

Skoro celá třída mi závidí, že se kamarádím
s nejchytřejší holčkou ze třídy, a taky, že s ní sedím
v lavici.

Veronika, 11 let

Spolužačky mi prý něco závidí, ale já nevím co.

Elenka, 10 let

Ano, je to možný, protože jsem dostala od kluka pusu a oni ne.

Zuzana, 11 let

Je to možný, protože jsem malá, roztomilá a hodně ohebná.

Michaela, 10 let

7/2017

Nevím, co by záviděli, ale kdyby jo, myslím, že by mi to řekli. Možná mladší sourozence?? Jednou mi kámoška řekla, že mi je závidí, ale až tak?

Kateřina, 12 let

Já si myslím, že mně nikdo nezávidí, ale nevím. Třeba ano.

Eliška, 14 let

Pavla, 17 let

Myslím, že ano. Je to jako řetěz. Každý závidí tomu, kdo je před ním. Možná mi někdo závidí moji štíhlost. Člověk ale na sobě vidí nejvíc chyb, takže nikdo není dokonalý ve svých očích.

Niky, 13 let

Nemám pocit, že by mně někdo mohl závidět. Možná mně lidi závidí sportovní nadání, ale jistě to nevím.

U mě to tak možné není. Alespoň mi to tady nikdo neřekl. Když jsem byla menší, tak v páté třídě, měla jsem samé jedničky. Dřív mi můj prospěch záviděl skoro každý žák ve třídě. Teď mi momentálně nikdo nic nezávidí. Doufám.

Natálie, 14 let

Možná mi závidí věci, jako jsou známky, ale myslím, že kdyby chtěli, tak mají stejné výsledky jako já. Jsem velice za to šťastná. Jsem ráda za to, že žiju tak, jak žiju.

Veronika, 15 let

Anežka, 13 let

Spousta dětí mají rozvedené rodiče, nemají sourozence nebo nemají peníze na výlety... Já mám rodiče pořád spolu, dva sourozence a peněz máme akorát... Možná některé děti závidí, ale myslím, že jen zřídka.

Chlupáčci

Kdysi dávno byla jedna země, kde všichni lidi žili šťastně. Přátelili se, měli se rádi, děti si spolu hrály a neubližovaly si, všichni si pomáhali. Byli zdvořilí, srdeční, ohleduplní. I venku, na ulici, když museli čekat ve frontě na poště, stejně jako na úřadech nebo na školních chodbách. Přirozeně za tím vězelo tajemství. Při narození totiž dostalo každé dítě pytlík plný heboučkových plyšáčků – ochmýřených kuliček – chlupáčků. Chlupáčci měli pro každého velkou cenu. Všichni, kdo je dostali, byli laskaví a pociťovali teplo vzájemné náklonnosti, spříznění s druhými. Ti, kdo chlupáčky nedostali, nakonec onemocněli, chřadli, někdy umírali. V té době však bylo snadné si chlupáčky opatřit. Kdo si je přál, přiblížil se k někomu a požádal: „Rád bych dostal chlupáčka!“ Ten druhý sáhl do svého pytlíku a vytáhl měkoučkou ochmýřenou kuličku, velkou jako dětská dlaň. Kdo ji dostal, přiložil si ji jemně k srdci, na tváře a na ruce. Hned cítil, jak ho zaplavuje vlna tepla a příjemné tělesné i duševní pohody. Lidé si chlupáčky stále vyměňovali, a protože tyhle heboučkové kuličky byly k mání úplně zadarmo, mohl jich každý mít, kolik chtěl. Tak žili skoro všichni šťastně a chovali se k sobě mile a přátelsky. „Skoro“ všichni. Existoval však někdo, komu se ani trochu nelíbilo se dívat na to, jak si lidé vyměňují své chlupáčky. Belzefa, zlá a zákeřná čarodějnice, neustále rozhněvaná a vzteklá. Vymyslela si ďábelský plán. Jednou ráno vpadla i s koštětem, na němž přiletěla, do domu jedné rodinky a usadila se vedle otce.

Ten právě četl noviny a ukazoval v nich něco mamince, která držela ochmýřenou

kuličku a mazlila se s nejmladší holčičkou.

„Nevidíš, kolik chlupáčků dává tvoje žena dětem? Když to takhle půjde dál, pro tebe už nebudou žádné!“

Muž se zarazil: „Chceš říct, že když budeme chlupáčky dávat ostatním, v našich pytlících žádní nezbudou?“

„Jistě,“ přikývla čarodějnice. „V určité chvíli bude s chlupáčky konec!“

A nasedla na své koště a odletěla. Otec vzal Belzefina slova vážně. Od té doby, vždycky když viděl svou ženu, jak dává chlupáčky dětem, pociťoval smutek a znepokojení. Co když měla Belzefa pravdu? Řekl o tom manželce a ta dostala strach. Domluvili se, že je nutně potřeba s chlupáčky šetřit.

Muži, ženy i děti se přestali usmívat, být milí, přestali si pomáhat.

Ale stalo se něco zvláštního. Do této smutné země přišla dívka se zářícíma očima a něžným, upřímným úsměvem. Vypadalo to, že se k ní nedonesly zrádné řeči čarodějnice Belzefy. Rozdávala chlupáčky plnými hrstmi a vůbec se nebála, že se jí nebudou dostávat. Dávala je všem zadarmo; stačilo, aby ji kdokoli poprosil. Děti jí měly velmi rády, protože jim s ní bylo dobře. A také začaly rozdávat chlupáčky všem, kdo je chtěli.

Dospělí vydali zákon, který měl zabránit plýtvání chlupáčky a rozdávání na všechny strany. Ale děti na to nedbaly a dávaly si je dál.

A protože je jich víc než dospělých, snad se jim podaří zvítězit.

Abyste se to dozvěděli, musíte se jen dívat kolem sebe.

Bruno Ferrero - Hvězdy pro duši

Štěňátko

Na bráně před jedním domem na předměstí, obklopeným rozlehlou ovocnou zahradou, byla cedule s nápisem: „Prodáme čistokrevná štěňata.“

K bráně přišla holčička, zmáčkla zvonek, sáhla do kapsy a pánovi, který přišel otevřít, řekla: „Mám 2 eura a 37 centů, prosím, můžu se podívat na ta štěňátka?“

Muž zapískal a ze psí boudy, na které byl nápis „Lady“, vyšla nádherná fena a

elegantně kráčela k pánovi. Následovalo ji pět krásných štěňátek. Jedno však trochu kulhalo.

„Co mu je?“ zeptalo se děvčátko a ukazovalo na pejska.

„Podle veterináře má zdeformovanou jednu tlapku. Nejspíš už bude kulhat pořád.“

„Tohle štěňátko bych chtěla koupit, kdybyste proti tomu nic neměl,“ vydechla holčička.

Majitel jí ho chtěl darovat, ale dívenka na jeho nabídku odpověděla: „Má stejnou cenu jako ta ostatní. Budu vám každý týden nosit peníze, až to bude tolik, za kolik prodáváte ta druhá štěňátka.“

„Ale proč chceš koupit štěně, které není zdravé?“

Holčička se shýbla, povytáhla si jednu nohavici dlouhých kalhot a ukázala nohu.

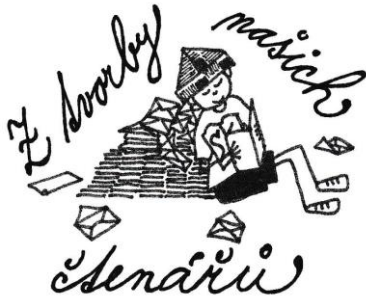
Byla znetvořená a vězela v jakémsi pouzdru vyztuženém ze stran kovovými dráty.

Pak se obrátila k pánovi: „Já taky nemůžu dobře běhat. Štěňátko bude potřebovat někoho, kdo mu bude rozumět.“

Bruno Ferrero - Hvězdy pro duši

f2017

Já a cestování vlakem

Jestli si někdo myslí, že každý den cestovat vlakem hned první týden omrzí, tak to je na velikém omylu. Také jsem si to myslela, že jezdit vlakem bude hrozné a čas nebude utíkat a cesta bude delší a delší. Není to pravda. Každodenně se něco jiného a zajímavého dozvím a také vidím.

Denně potkáváte různé lidi, jednou maminku s malým kloučkem, se kterým se v kupé hodně zasmějete nebo si s ním hrajete nebo povídáte. Jindy zase veselé babičky vyprávějí o tom, jak se jim daří v malých městech, co je tam nového, jaké akce probíhají a jaké bude počasí večer a následující den. Je to zajímavé, protože některé zprávy se dozvím dřív, než přijedu domů, nebo si je přečtu na internetu, uslyším v rádiu nebo uvidím v televizi. Jindy se kupíčko stane třídním srazem, když jedu se svými kamarády ze školy. Povídáme si o tom, jak se mají, co je nového u nich ve škole, jaké zkoušky je čekají. Vyzvídáme plány na prázdniny, kam půjdou na brigádu nebo kam pojedou na dovolenou. Necestují jenom lidé s kufry, taškami nebo koly, ale také se psy. Každý pes má jinou povahu, které se naučíte rozeznávat. V pondělí jezdí s paničkou malý pejsek, který miluje cestování vlakem a hlavně pamlsky, které během jízdy dostane. Jindy nastoupí pes, který vlak nemiluje, protože je tam moc lidí, ale zamiluje si vaši svačinu nebo dokonce vás. Sedí před vámi a hledí na vás a vy ho musíte podrbat za ušima. Jezdíte nakonec pět dní v týdnu a vás nebo vy pozdravíte někoho, kdo jezdí pravidelně jako vy a za nějakou dobu je z nás taková jezdící rodina.

Když jedu sama, tak se dívám z okna. Někdy si říkám, proč cestuji vlakem,

a ne třeba autem, ale nelituji toho. Sleduji, jak se příroda během roku mění, jaký je život jinde než na Strakonicku. Cestou do Českých Budějovic se mohu kochat pohledem na pole, která září na dálku jako sluníčko, neboť na nich kvete řepka. Jindy míváme louku, která vyzařuje červenou barvu, asi tam tančí Maková panenka. Příroda se vybarvuje ještě více na podzim. Vlak projíždí mezi stromy, které září jako miliony drahokamů. Každý strom zbarví lístky do jiné barvy či odstínu a vytvoří nádheru pro oči.

Cestou potkávám nejenom rozkvetlé louky či sklizené pole. Jeden den vidím z okna srnky a koloušky, kteří se pasou, nebo se jen tak dívají na vlak. Jsou velice krásní. Také jsem viděla, jak z vysoké trávy u trati vyběhl zajíc, který se lekl projíždějícího rychlíku. Nepotkávám pouze srnce nebo zajíce, ale také ptáky. Vzpomínám si, že jsem zahlédla kachnu s lyskou plout na rybnících, ba i na vesnických nádržích. Také jak labutě staví hnízdo a pak jak hrdě vodí a hlídají svá mláďata.

Cestovat na nová místa, nebo stále na stejná, je zajímavé i poučné, pokud budete sledovat krajinu a přírodu kolem sebe a všímat si detailů. Nebudete z cest otrávení, ale veselí a očekávat na další příležitost jet vlakem.

Alena Košáková, 20 let

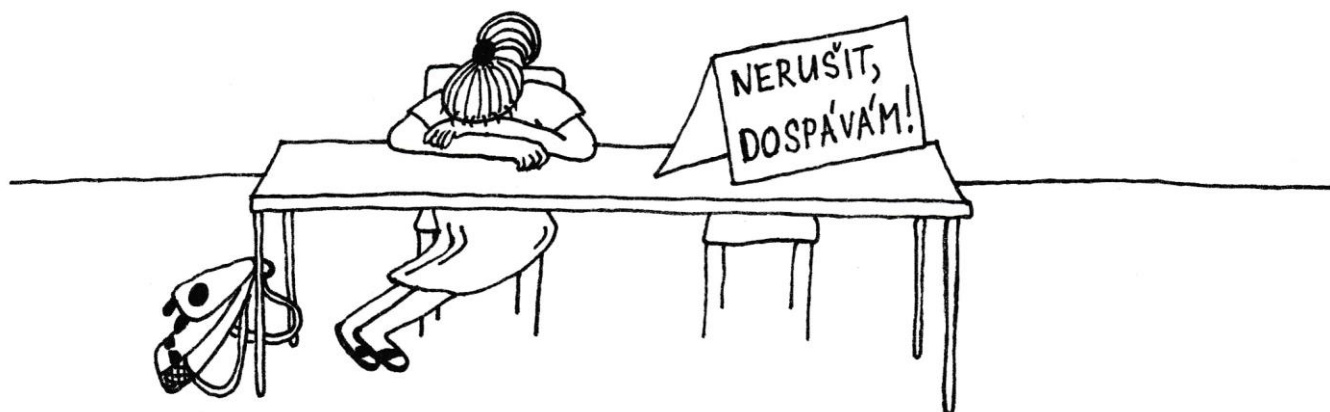
Začínají prázdniny

Konečně! Sedím ve škole a vychutnávám si ten okamžik. Školou se rozléhá poslední zvonění, poslední zvonění v tomto školním roce. Už žádné hodiny přírodopisu, domácí úkoly, prověrky a poznámky: „*Spí při hodině*“ nebo „*Jí během hodiny pod lavicí tyčinky Snickers a ani mi nenabídne*“ a nebo „*Strká mi na židli prdící pytlík a směje se, když si na něj sednu...*“

„*Ták děti,*“ slyšela jsem ještě za sebou paní učitelku, „*dávejte na sebe pozor, užívejte si prázdnin, ale uchte se, druhý týden v září si dáme opakování na*

bezobratlé živočichy, hmyz a...“ Rozhlédla se po třídě, ale my už jsme dávno stáli dlouhou frontu na zmrzlinu.

Adéla Knížková, 12 let

J2017

Procházka

Byl krásný letní den, slunce svítilo a já jsem se rozhodla jít na procházku s mým pejskem Arikem.

Neodolali jsme a vyrazili. Všude to hezky vonělo barevnými květinami a stromy, které právě rozkvetly. Cestou jsme potkávali i ostatní pejskaře, kteří se rozhodli také jít se svými pejsky ven.

S jedním malým jorkšírem si můj rošťák chtěl i hrát, ale on neměl zájem. Cesta rychle ubíhala a nakonec jsme nevěděli, kam se jít podívat, aby cesta Arika zajímala. Rozhodli jsme se, že jen obejdeme město a půjdeme domů, protože v nohách jsme měli pár kilometrů.

Když jsme se vraceli domů, zahlédli jsme, jak u chodníku stojí skupinka lidí. Stále si povídali, smáli se a ukazovali na něco nebo někoho u silnice. Neodolali jsme a museli jsme se tam jít také podívat. Pomalu jsme se přibližovali, abychom nikoho nevyrušili.

Nevěřili jsme vlastním očím. Nedaleko silnice stála kachna a dva barevní kačeři, kteří se neuměli chovat. Byly na kachničku zlí a pořád jí chtěli trhat peří. Ať se kachnička pohnula kam chtěla, pořád jí jen a jen pronásledovali a nedávali jí pokoj. Chudák už nevěděla, co si s nimi počít. My, já a můj pes, jsme byli také zvědaví, jak si s tím kačka poradí. I můj hlídač, který kachny docela rád prohání, se na ně nehybně díval a ani neštěkal. Byl asi zvědavý jako já, co se bude dít. Stáli jsme dlouho a ani nedutali. Kačenka se s kačery dohadovala a nemohla se jich zbavit. Vůbec o nás nevěděli, že je pozorujeme, a my jsme se ale nevzdávali, že uvidíme něco zajímavého. A měli jsme pravdu.

Tohle pošťuchování někdy musí skončit, říkali jsme si. V duchu jsme fandili kachně, která znenadání vyrazila kupředu a chtěla se svých nápadníků zbavit. Ale kam zamířila? Rozhodla se totiž přejít čtyřproudovou silnici. Strnuli jsme a všichni jsme se o ně báli.

„Ariku, myslíš, že jim v tom mám zabránit, nebo ne? Aby je nepřejelo auto? Bylo by jich škoda,“ promluvila jsem tiše k psovi.

Moje zvědavost zvítězila a nechala jsem je, jak to nakonec dopadne. Kachna se vůbec nebála, šla přímo na silnici. Když byla zrovna uprostřed vozovky, najednou se znenadání objevilo auto. Co teď? Bylo červené a jelo rychle. Na poslední chvíli si jich řidič všiml. Prudce zastavil. Když jsem se podívala na řidiče, nejdříve se mračil, určitě vypustil z úst nějaké nadávky, ale nakonec se začal smát. Počkal, až milostpaní kachna přejde alespoň jeden pruh, ve kterém jel, a pokračoval v jízdě. Alespoň, že máme tak hodné řidiče, povídala jsem si s Arikem. A tak se naše kachna, kterou jsem si pojmenovala Anička, se dostala bez úhony přes jeden dopravní pruh. Ale jak dál? Musí překonat ještě další pruhy. Andulka se z toho ponaučila a další pruhy také zvládla, protože počkala, až nepojede auto, a přešla. A tak se naše malá odvážlivkyně dostala na druhý konec silnice. Anča se najednou otočila, kde jsou její nápadníci. Kačeři stále stáli na

okraji silnice a neměli odvahu jít za ní. Pořád to zkoušeli, ale když viděli, že jezdí auta, nepřecházeli. Nevzdávali se. Pokoušeli se o to stále, ale nic. Když to kačenka zjistila, rozhodla se jim utéct nadobro. Zamířila k řece. Po chodníku. Kačeři se naštváli, otočili se a vraceli se zpět, odkud přišli.

Dopadlo to dobře. Pes byl unavený a já také, ale měli jsme krásné zážitky.

Zjistila jsem, že kachny nejsou tak hloupé, jak jsem si myslela. Nesmíme podceňovat žádného živého tvora a odsuzovat ho hned podle prvního pohledu.

Stáňa Košáková, 16 let

V březnu nás navštívil pan Zdeněk Ležák, šéfredaktor časopisu ABC, který besedoval s devátými třídami na téma „Historie počítačových her“. Myslíme, že beseda byla zajímavá, účastníci se mohli seznámit s úplnými začátky hraní her na počítači. A že je to velký rozdíl, to se nedá popřít.

A jako každoročně, i letos se spalo v knihovně. Noc s Andersenem byla perfektní a takto jsme ji popsali v dopise ostatním dětským knihovnám.

Dobrý den,

zdravíme všechny a přejeme příjemné ráno po úžasné noci z oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakoncích.

Po celý večer jsme si to užívali, hrály se hry, nechybělo ani loutkové divadélko a laser show na hradním nádvoří našeho hradu, kde sídlí i naše knihovna.

Na dobrou noc se četly veselé pohádky.

Ráno jsme se rozloučili společnou snídaní a všichni nocležníci odcházeli domů nadšeni a plni krásných společných zážitků.

Knihovnice z oddělení pro děti ŠK Strakonice

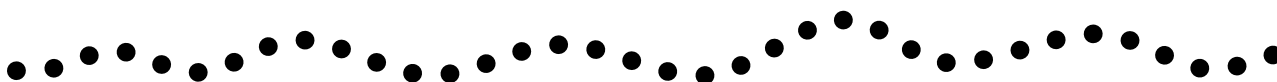
V červnu 2017 proběhlo slavnostní pasování prvňáčků na čtenáře. Předtím proběhly velké zkoušky, kdy jsme jezdily za dětmi do jejich tříd a ony nám ukázaly, jak umí číst, aby si zasloužily být našimi čtenáři.

Nyní máte prázdniny a s nimi je tady naše tradiční prázdninová kronika – Pošli pohled z prázdnin.

Pokud si o prázdninách vzpomeneš na svou knihovnu a pošleš nám pohlednici ze svých cest nebo napíšeš vzkaz na Facebook, uděláš radost nejen nám, ale i ostatním čtenářům. Pohledy vystavíme a všechny naše milé dopisovatele odměníme. Tak už se těšíme!!!

A ještě bychom rády připomněly říjnový Týden knihoven, ten letošní budeme trávit ve společnosti pana spisovatele Ondřeje Sekory a jeho známých chlapíků Ferdy Mravence a jeho kamaráda brouka Pytlíka.

Věštby ze čtyř světových stran.

Chceš vědět, co tě čeká o prázdninách?

Jablečná věštba z Norska – Jakub, nebo Kryštof?

S pomocí této věštby se dozvíš, na jaké písmeno začíná jméno tvé prázdninové sympatie. Oloupej velké jablko tak, aby vznikla dlouhá spirála. Potom spirálu hod' za sebe přes levé rameno a prohlédni si vzniklý tvar. Jaké písmeno připomíná?

Bonbony s překvapením z Francie.

Na proužky papíru si sepiš všelijaké myšlenky a moudré rady. Obstarej si miskou bonbonů a ke každému bonbonu přibal jednu věštbu. Teď už stačí pozvat jen pár kamarádek na večírek, odpolední čaj nebo piknik a pustit se do věštění!

Černé na bílém z Jižní Ameriky – příběh ti ukáže řešení.

Oblíbená kniha nebo časopis ti také můžou předpovědět budoucnost! Jednoduše je otevři na náhodné stránce a potom se zavřenýma očima polož prst na libovolné místo a přečti si příslušnou větu. Nejlépe se věští v kruhu kamarádek – společně najdete snadněji smysl předpovědi.

Rýžová předpověď z Japonska.

Hod' hrst rýže na papír a potom fixem obkresli tvar, který zrnka vytvořila. Teď už

stačí jen najít jeho význam!

MRAK – splní se ti tvé sny, ale až po zdolání všech překážek.

KVĚTINA – získáš lásku, ale zanedlouho cit vymizí.

VEJCE – symbol naděje a nového života. Máš před sebou úplně nové příležitosti, ale i nová ohrožení.

KÁMEN – neriskuj a pamatuj si: když uděláš něco zlého, osud ti to oplatí.

KLÍČ – ve tvém životě se objeví něco nečekaného. Může to úplně změnit tvé názory.

SRDCE – zamiluješ se. Poznáš báječnou osobu, která ti bude po mnoho let blízká.

ANDĚL – máš před sebou klidné prázdniny. Všude tě čeká radost a úspěch.

HVĚZDA – čeká tě měření sil s osudem, ale najdeš v sobě sílu k boji s překážkami.

HORA – musíš být trpělivá a opatrná, čekají tě obtížné chvíle. Toto nepříjemné období ale brzy pomine.

Časopis Witch

Prázdniny

Konečně zvoní poslední zvonění,
mám před sebou dva měsíce pohody.

Každý den lízat zmrzlinu,
od školy si odpočinu.

Koupat se v bazénu a v řece,
to by chtěl každý, přece!

Na prázdniny se všichni těšíme,
a na dovolenou si balíme.

Adélka Knížková, 12 let

KAMARÁD

časopis pro děti i jejich rodiče

Číslo 58

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakonících

Červenec 2017

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustrovala: Ivana Jonová